

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lipca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Elblągu VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Elżbieta Kosecka - Sobczak

Protokolant: sekr. sąd. Anna Pikulska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Elblągu Beaty Kichner-Andrzejewskiej

po rozpoznaniu w dniu 8 lipca 2022 r. w Elblągu sprawy

1) K. K. (1) c. R. i T. ur.(...) w E.

2) K. W. (1) c. A. i M. ur. (...) w E.

oskarżonych z art. 297 § 1 kk i in.

z powodu apelacji wniesionych przez oskarżoną K. K. (1) i obrońcę oskarżonej K. W. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego w Elblągu

z dnia 21 marca 2022 r. sygn. akt VIII K 1786/20

I. zmienia zaskarżony wyrok punkcie 5 co do oskarżonej K. W. (1) w ten sposób, że obniża wymierzoną jej grzywnę do 300 (trzystu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydziestu) złotych,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie przed sądem II instancji w 1/2 części od każdej z nich, w tym 400 zł opłaty od K. K. (1) i 900 zł opłaty za obie instancje od K. W. (1).

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 236/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyroki Sądu Rejonowego w Elblągu z 21 marca 2022r. w spr. VIII K 1786/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca K. W.

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1,2,3		K. W. (1)	niekaralność K. W., aktualna sytuacja zawodowa i zarobkowa K. W. ocena poziomu szkoleń czyn przypisany oskarżonej K. W.	Informacja z KRK, Mail, Umowa o współpracy Wykaz szkoleń z oceną	k.704 k.676 k.671-675 k.667-670
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

1,2,3	Informacja z KRK, Mail, Umowa o współpracy, Wykaz szkoleń z oceną	Dokumenty zostały sporządzone przez organy i podmioty do tego uprawnione, nie były kwestionowane przez strony, stąd zasługują na wiarygodność
-------	---	---

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	obraży przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Na wstępie należy zaznaczyć, że sporządzono pisemne uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego w odniesieniu do wyroku dot. osoby K. W. i z omówieniem apelacji wniesionej przez obrońcę tej oskarżonej, skoro tylko obrońca K. W. złożyła wniosek o jego sporządzenie.		

Obrońca K. W. zarzuciła wyrokowi dot. tej oskarżonej obrazę art. 7 kpk w zw. z art. 424§2kpk oraz art. 442§3kpk poprzez jednozdaniowe, lakoniczne uzasadnienie odmówienia wiarygodności wyjaśnieniom K. W., bez konfrontacji jej wyjaśnień z innymi dowodami i bez wskazania przyczyn takiej oceny jej wyjaśnienia, całkowite odstępianie od wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku, w szczególności brak wykazania znamion pełnomocnictwa, w szczególności świadomości i chęci pomocy K. K. w przestępstwie.

Odnosząc się do tak sformułowanego zarzutu, należy wskazać, że art. 442§3 kpk dotyczy postępowania ponownego po uchyleniu wyroku, co w omawianej sprawie nie miało miejsca, stąd zarzut obrazę tego przepisu okazał się być oczywiście bezzasadny w realiach sprawy K. W..

Przystępując natomiast do oceny zarzutu obrazę art. 424§2 kpk, to należy zauważyć, że wystąpiła sprzeczność pomiędzy wskazanym przez obrońcę w apelacji konkretnym naruszonym przepisem art. 424§2 kpk, który dotyczy powinności przytoczenia w uzasadnieniu wyroku okoliczności, które wzięto pod uwagę wyborze i wymiarze odpłaty karnej, a podaniem przez skarżącą okoliczności poprzez które miałyby dojść do naruszenia tego przepisu, a które odnoszą się do treści art. 424§1 kpk a nie wskazanego w zarzucie apelacji przepisu art. 424§2kpk. Niemniej w zakresie tego zarzutu, to należy przyznać, że faktycznie uzasadnienie zaskarżonego wyroku rzeczywiście w niektórych fragmentach jest

zbyt lakoniczne, niemniej nie uniemożliwiło ono przeprowadzenia kontroli odwoławczej ani też obrońcy podjęcia polemiki z treścią zaskarżonego wyroku w odniesieniu do osoby K. W.. Podkreślić też należy, że niespełnienie wymogów z art. 424 k.p.k. nie może stanowić samodzielnej podstawy zmiany lub uchylenia wyroku, a braki w zakresie elementów składowych uzasadnienia wyroku tylko wówczas uzasadniają jego uchylenie, gdy prowadzą do wniosku, że sąd pierwszej instancji nieprawidłowo wydał wyrok (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2010 r., IV KK 315/10, LEX nr 653737). W niniejszej sprawie takiego wniosku sformułować nie można, co zostanie omówionej w dalszej części niniejszego uzasadnienia, co czyni także ten zarzut niezasadnym.

Ponadto skoro pisemne uzasadnienie wyroku jest sporządzone po tym jak wyrok zapadł, to nawet stwierdzenie naruszenia art. 424 k.p.k. nie stanowi o wykazaniu względnej przyczyny odwoławczej z art. 438 pkt.2 k.p.k. tj. takiej obrazy przepisu postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku. Trzeba też zauważyć, zgodnie z art. 455a k.p.k. nie jest możliwe uchylenie zaskarżonego wyroku sądu pierwszej instancji z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 k.p.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 września 2017 r., IV KK 130/17, LEX nr 2382427, Prok.i Pr.-wkł. 2017/12/12).

Skarżąca podniosła też, że nastąpiła wadliwa ocena materiału dowodowego zgromadzonego w

sprawie dokonana z obrazą art. 4 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk.

W zakresie podniesionego zarzutu obrazy art. 4 kpk, to należy przypomnieć, że w orzecznictwie konsekwentnie przyjmuje się, iż naruszenie tego przepisu nie może w ogóle stanowić samodzielnej podstawy apelacyjnej (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2012 r., IV KK 211/12, LEX nr 1220924). Podnosząc zarzut naruszenia art. 4 k.p.k. nie jest wystarczające odwołanie się w apelacji jedynie do zasady obiektywizmu, bez podania, jakie przepisy ją konkretyzujące zostały naruszone przez sąd I instancji (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2007 r., V KK 390/07, LEX nr 353329). Przepis ten wyraża bowiem ogólną dyrektywę postępowania karnego, która jest konkretyzowana poprzez treść odpowiednich przepisów kodeksu postępowania karnego, nakazujących lub zakazujących organom prowadzącym postępowanie karne dokonanie określonych czynności w przewidzianych tymi przepisami sytuacjach procesowych (np. art. 40 k.p.k., art. 170 § 2 k.p.k.). Powyższego wymogu analizowana apelacja nie spełnia. Stawiająca ten zarzut skarżąca wskazuje na błędną w jej mniemaniu ocenę wyjaśnień oskarżonej, a zatem zarzut ten stanowi w istocie zdublowanie zarzutu dotyczącego oceny dowodów, obrazy art. 7 kpk poprzez bezpodstawne odmówienie wiarygodności relacjom K. W.. Podkreślić jedynie wypada w tym miejscu, że ocena ta nie może być uznana za nieobiektywną tylko dlatego, że okazała się dla oskarżonej niekorzystna. Ponadto wbrew takiemu zarzutowi, to

materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, który stanowił podstawę wyroku skazującego K. W., został prawidłowo oceniony i przy jego ocenie nie doszło do naruszenia art. 7 kpk poprzez bezpodstawne odmówienie wyjaśnieniom K. W. waloru wiarygodności.

Wbrew bowiem relacji K. W., że o niczym nie wiedziała, że dopiero po pewnym czasie dowiedziała się o faktycznych okolicznościach przeprowadzenia szkolenia od K. K., to trudno takie jej wyjaśnienia uznać za wiarygodne. K. W. początkowo wyjaśniała, że to trenerka dostawała dokumenty dot. szkolenia, zwracała je jej wraz z potwierdzeniem odbioru certyfikatu, a to ona wystawiała certyfikaty, które wręczała trenerka; podała też, że szkolenie miała przeprowadzić trenerka K. N. (1). Natomiast dopiero w kolejnych wyjaśnieniach podała, że na pewno to nie K. N. (1) przeprowadzała szkolenie tylko K. K. (1). Oceniając takie wyjaśnienia K. W. należy zauważyć, że skoro trenerka według jej pierwszych wyjaśnień miała pobrać od niej dokumenty i zwrócić jej po szkoleniu, to w oparciu o te okoliczności K. W. powinna się zorientować, że to nie K. N. przeprowadziła szkolenie tylko K. K. i wyjaśnić o tym już w trakcie pierwszego składania wyjaśnień. Zatajenie zaś tej okoliczności przy składaniu pierwszych wyjaśnień wskazuje na ich niewiarygodność.

Ponadto trudno też w świetle doświadczenia życiowego dać wiarę oskarżonej, że nie potrafiła wskazać danych kontaktowych do osoby trenerki, z którą rzekomo współpracowała tj. K. N. (1) i że nie dostała – przed szkoleniem-informacji od trenerki K. N. (1) o tym, że ustalona trenerka

nie będzie mogła przeprowadzić szkolenia oraz, że prawdziwe jest jej twierdzenie sugerujące, że decyzja o tym że szkolenie zamiast K. N. przeprowadzi K. K., to została podjęta bez zawiadamiania jej o tak ważnej okoliczności, która dot. organizacji szkolenia, którego organizacją miała zajmować się K. W. a nie K. K..

Należy też zauważyć, że w kolejnych wyjaśnieniach z rozprawy oskarżona K. W., mimo że wcześniej twierdziła, że trenerką była K.N. i że to trenerka dostawała dokumenty dot. szkolenia, zwracała je jej wraz z potwierdzeniem odbioru certyfikatu, to zmieniała wyjaśnienia i przypomniawszy sobie, że w tym konkretnym przypadku zrobiła certyfikaty i chciała je przekazać trenerce, ale przekazała je K. K. (1), bo była u niej dzień wcześniej i zostawiła kopertę dla trenerki, a po jakimś czasie spotkała się z K. K. (1) i ta przekazała jej podpisane listy obecności, powiedziała, że trenerkę zastąpiła, a nawet K. W. sporządziła umowę z K. K. (1) jako trenerem, żeby wszystko zgadzało się „w papierach” i refundacja została przyznana. Takie wyjaśnienia z rozprawy należy zaś ocenić jako nieudolną próbę wykazania i wytłumaczenia przez K. W. – mimo iż w poprzednich wyjaśnieniach wskazywała na K. N. jako trenerkę faktycznie przeprowadzającą szkolenie i kontaktującą się z nią w sprawie dokumentów- że w tym konkretnym przypadku nie miała jednak kontaktu z trenerką o danych K. N., która miała przeprowadzić szkolenie, ale i tak w czasie szkolenia miała nie zdawać sobie sprawy, że szkoląca nie jest K. N. tylko K. K..

Co prawda oskarżona K. W. przekazała na potrzeby postępowania dokument – umowę zawartą pomiędzy (...) reprezentowaną przez K. W. a K. K. na przeprowadzenie w dniach 20-21.12.2018r. szkolenia „(...)”, ale należy podkreślić, że umowa ta nosi datę 10.12.2018r. Data zaś tej umowy świadczy o tym, że umowa ta została zawarta przed szkoleniem, a nie jak to wyjaśniała to K. W., dopiero po szkoleniu, gdy miała się ona dowiedzieć, że szkolenie przeprowadziła nie K. N. tylko K. K.. I to właśnie ta umowa, której obrona nie chce dostrzec, stanowiła ten ważny dowód, który nie pozwolił na danie wiary wyjaśnieniom K. W. iż o tym, że to K. K. przeprowadziła faktycznie szkolenie dowiedziała się dopiero po szkoleniu. Co znamienne, to nie przedstawiono umowy pomiędzy (...) reprezentowaną przez K. W. a K. N. na przeprowadzenie w dniach 20-21.12.2018r. szkolenia „(...)”, co dodatkowo wskazuje na niewiarygodność wyjaśnień K. W. co do okoliczności, że szkolenie miała przeprowadzić K. N. a nie K. K..

Doradca z (...) J. P. podała, że firma K.K. musiała spełnić wszystkie wymogi dla uzyskania dotacji, skoro ją dostała. Dla uzyskania dotacji musiała też przedstawić wiele dokumentów typu faktura za szkolenie, certyfikaty, umowa z firmą szkoleniową. Z dokumentów wytworzonych przez firmę (...) a przesłanych przez K. W. na potrzeby niniejszego postępowania (k.134-137) wynika zaś, że jako nazwisko i imię prowadzącego szkolenie wskazano K. N. (1) i nie naniesiono na nich adnotacji by szkolenie faktycznie przeprowadziła inna osoba tj. K. K., co oznacza, że K. W. nawet po szkoleniu (gdy

miała się – według jej własnych wyjaśnień-dowiedzieć od K. K. o zmianie trenera) nie dokonała zmian w dokumentach związanych ze szkoleniem w oparciu o które przyznawano dotację, że trenerką była tak naprawdę K. K. (1), która jednocześnie była pełnomocnikiem firmy ojczyma i szkoliła osoby, które miały być zatrudnione w firmie P.K., co było niedopuszczalne.

Biorąc zaś pod uwagę, że refundację przyznano i wypłacono 27 lutego 2019r., to trudno zaakceptować jako logiczne i zgodne z prawdą pierwsze wyjaśnienia K. W. złożone w sprawie z 22.05.2020r., w których podawała kategorycznie, że szkolenie przeprowadziła K. N., skoro w oparciu o umowę z 10 grudnia 2018r. (gdy szkolenie odbyło się 20-21 grudnia 2018r.) musiała wiedzieć, że szkolenie faktycznie przeprowadzi K. K. (i nawet miała jej wypłacić za to wynagrodzenie w kwocie 3 tys zł). Co więcej, to z zeznań osób „uczestniczących” w szkoleniu wynikało, że szkolące się były dwie osoby, natomiast trzy to były modelki, których udział załatwiła K. K. Tymczasem z wyjaśnień K. W. wynikało, że organizując szkolenie to opłacała ona trenera, zapewniała materiały do stylizacji i modelki, a po odjęciu kosztów z tym związanych to jej zarobek wynosił 12 tys zł. Tymczasem osoby pracujące na szkoleniu w charakterze modelek nie zostały wcale zorganizowane i opłacone przez K. W., tylko były to osoby powiązane z K. K. tj. „pracownica” E.P., jej matka T. K. czy uczestnicząca w szkoleniu „w zastępstwie za pracownicę” L. P.-I. W., które dostały za to od K. K. drobne kwoty, a K. K. za prowadzenie szkolenia miała dostać od K. W. 3.000 zł. Ponadto

z umowy z 10 grudnia 2018r. zawartej między K. W. a K. K. i zlecającej K. K. przeprowadzenie omawianego szkolenia, to wynika iż K. K. zobowiązała się do przeprowadzenia szkolenia oraz opracowania i dostarczenia materiałów szkoleniowych. W sytuacji, gdy K. W. podała, że za zorganizowanie szkolenia dostała od firmy reprezentowanej przez K. K. kwotę 25.500 zł., co wynika z historii rachunku bankowego firmy P.K., że firma ta przelała dla odbiorcy T. w dniu 08.01.2019r. kwotę 25.500 zł , to jej faktyczny zysk, po odliczeniu wskazanych przez nią kosztów, które miała ponieść T., przy uwzględnieniu rzeczywistego zaangażowania firmy (...) w organizację tego szkolenia, znacznie przekraczał wskazane 12 tys zł. Nie bez znaczenia jest i to, że według przedstawiciela pokrzywdzonej jednostki szkolenie miało kosztować 25.500 zł za 16 h szkolenia, co jest kwotą dużą. A uwzględniając realny przebieg szkolenia wynikający z zeznań osób w nim uczestniczących, to że faktycznie szkolono tylko 2 osoby, a 3 były modelkami, to nie sposób z tym się nie zgodzić. Co prawda K. W. nie uczestniczyła w szkoleniu, ale skoro w świetle jej niekonsekwentnych relacji nie można było dać wiary jej wyjaśnieniom co do tego, że bez jej wiedzy nastąpiła zmiana trenerki i to na osobę, która z racji powiązań z firmą, której pracownicy miały być szkolone, nie mogła być osoba szkolącą, a z umowy z 10 grudnia 2018r., której stroną była K. W. wynikało, że przeprowadzenie szkolenia zleca K. K. a nie K. N. (co przeczy tezie z uzasadnienia apelacji o braku wiedzy K. W. o nieprawidłowościach w zakresie osoby trenera i jej świadomości w

tym zakresie), to zaszyły podstawy do przyjęcia, iż K. W. ułatwiła K. K. uzyskanie nienależnej dotacji, gdy w dokumentacji do (...) wskazywała na inną osobę trenerki oraz wykazywała, że odbyło się szkolenie na warunkach do uzyskania dotacji tj. zorganizowane wyłącznie przez jej firmę, gdy tak nie było, wystawiła też fakturę za szkolenie. Z samych zaś wyjaśnień K. W. wynika, że „dla uzyskania dotacji mój udział był potrzebny”, co wskazuje na zamiar z jakim działała ułatwiając K. K. uzyskanie nienależnej dotacji.

Dlatego ocena wyjaśnień K. W. dokonana przez sąd I instancji okazała się słuszna, faktycznie bowiem należało je ocenić jako prezentację przyjętej przez oskarżoną linii obrony, w której starała się wykazać, że problemy czy niezgodności leżą tylko po stronie K. K. lub Stowarzyszenia. Co prawda sąd I instancji nie dokonał szerokiej analizy wyjaśnień K. W., ale zapoznanie się z aktami sprawy, pozwoliło na stwierdzenie, co zaprezentowano w rozważaniach powyżej, że ustalenia stanu faktycznego i ocena wyjaśnień K. W. jako niewiarygodnych przyjęta przez sąd I instancji była słuszna.

Nie można zaś zgodzić się z obrońcą oskarżonej K. W. by wyjaśnienia oskarżonej były konsekwentne, logiczne i znalazły potwierdzenie w szeregu dowodów zgromadzonych w aktach sprawy. Wręcz przeciwnie, oskarżona K. W. wyjaśniała w sposób odmienny w kolejnych relacjach, nie potrafiła logicznie uzasadnić zmiany wyjaśnień, a nadto były one sprzeczne z dokumentami ze sprawy, choćby treścią umowy z 10 grudnia 2018r. z której wynikało, że szkolenie od początku miała

<p>przeprowadzić K. K. a nie bliżej niezidentyfikowana K. N.. Przy czym również okoliczność, że K. W. nie potrafiła podać żadnych bliższych danych osoby, z którą podobno współpracowała, też potwierdza wniosek o niewiarygodności jej relacji.</p> <p>Reasumując, to nie doszło do zarzucanej obrazy przepisów postępowania z apelacji obrońcy oskarżonej K. W., która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia.</p>		
Wniosek		
o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonej	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Z powodu dla którego zarzut obrazy przepisów postępowania z art. 438 pkt 2 kpk okazał się niezasadny.		
Lp.	Zarzut	
2.	błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mogły one mieć wpływ na treść tego orzeczenia	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Postawiony przez obrońcę oskarżonej K. W. w apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych sprowadza się do polemiki z		

wyrokiem skazującym K. W. i częściowo łączy z zarzutem obrazy art. 7 kpk przy ocenie wyjaśnień tej oskarżonej, który został już omówiony powyżej. Jeszcze raz należy zaś podkreślić, że wyjaśnienia K. W. jako niespójne wewnętrznie, niekonsekwentne i sprzeczne z treścią umowy z 10.12.2018r. oraz doświadczeniem życiowym nie mogły stanowić – jak tego chce obrońca- uzasadnionej podstawy ustaleń faktycznych w sprawie.

Nie doszło też do zarzucanego błędu w ustaleniach faktycznych w zakresie przyjęcia, że szkolenie w dniach 20-21 grudnia nie odbyło się. Nie odbyło się bowiem takie szkolenie, które byłoby zorganizowane zgodnie z przepisami uprawniającymi do uzyskania dotacji, co zostało zaznaczone w opisie czynu przypisanego K. W. Było to bowiem szkolenie dotowane ze środków unijnych, którego celem było przeszkolenie konkretnych osób- wskazanych na liście uczestników szkolenia- które miały nabyć umiejętności wynikające z programu szkolenia do pracy u danego pracodawcy. Tymczasem przeprowadzono „szkolenie”, w którym wzięły udział osoby które faktycznie nie podjęły pracy w firmie zarejestrowanej na P. K. (którego pełnomocnikiem była K. K.), nie podjęły pracy z wykorzystaniem umiejętności które powinny nabyć w trakcie szkolenia (zorganizowanego w tym właśnie celu), a nawet nie starały się tam o pracę (jak matka oskarżonej K. K. czy I. W.), przyszły tam w „zastępstwie”, faktycznie tylko po to by zgadzała się ilość 5 uczestniczek. I to wynika z zeznań „pracownic” czy kobiet uczestniczących w „szkoleniu”. Ponadto szkolenia nie przeprowadził trener z ramienia

firmy szkolącej prowadzonej przez K. W. (1) wskazany w dokumentacji przedstawionej do Stowarzyszenia, tylko „szkolenie” przeprowadziła K. K. (1), a więc osoba, która była pełnomocnikiem właściciela firmy, a praktycznie prowadziła tę firmę, która miała „zatrudniać” szkolone osoby i która z racji powiązań osobowych nie mogła być realizatorem szkolenia podlegającego refundacji (co opisała w zeznaniach M. K.). Tym samym K. K. (1) po to by zorganizować i przeprowadzić to „szkolenie” nie potrzebowała firmy (...), a nawet nie musiała robić „szkolenia” dla osób których faktycznie nie zatrudniono, co wynika z zeznań L. P., E.P., K. B., I. N., I. W.. Pojawienie się firmy (...) w procesie organizacji „szkolenia” do którego doprowadziła K. K. (1) było więc potrzebne tylko po to by uzyskać refundację 80% kosztów szkolenia, by w dokumentach dot. szkolenia pojawiła się inna osoba trenera niż K. K. (1) (która nie mogła szkolenia podlegającego dotacji przeprowadzić), by za dwa dni szkolenia 5 osób (gdy z zeznań uczestniczek szkolenia wynikało, że „szkoliły” się tylko 2 osoby, a 3 były modelkami) „zapłacono” dość wygórowaną kwotę, z czego 20.400zł zwrócono na konto firmy (...) ze środków pochodzących z budżetu Unii Europejskiej, po tym jak K. W. wystawiła fakturę, którą opłacono przelewem.

Wniosków takich nie mogą zaś podważyć dowody i okoliczności przytoczone w apelacji. Bowiernie zdjęcia wykonane przez osoby kontrolujące przebieg „szkolenia”, raport z monitoringu szkolenia czy zeznania K. G. potwierdzają tylko to, że w miejscu w którym miało się odbyć- według zgłoszonej dokumentacji- szkolenie

podlegające dotacji, to przebywało 5 kobiet, co miało zobrazować 5 zgłoszonych uczestniczek szkolenia, przy czym nikt nie sprawdzał ich dowodów tożsamości ani nie ustalał dokładnie w jakim charakterze tam się znalazły. Nie można też było z fragmentu zeznań I. N. wnioskować, że to K. W. zorganizowała szkolenie, płaciła za catering i napoje, skoro I. N. nie wypowiedziała się kto finansował poczęstunek, nie kojarzyła oskarżonej K. W., nie znała jej; natomiast świadek ta podawała, że szkolenie prowadziła K. K..

Natomiast same zastrzeżenia co do wniosku sądu I instancji, iż wydatki ze strony K. W. na zorganizowanie tego szkolenia nie zostały zobrazowane historią rachunku bankowego jej firmy, bo można za nie było płacić np. gotówka czy z innego konta są niewystarczające by podważyć ustalenia faktyczne w sprawie. Skoro bowiem tak było to obrona mogła to wykazać przedkładając – nawet w postępowaniu odwoławczym – stosowne dokumenty tj. wydruki z „innego konta” czy dowody Kw czy Kp, ich brak nie pozwala zaś na uwzględnienie i tego argumentu.

Nie można też zgodzić się z argumentem skarżącej odnoszącym się do wyjaśnień oskarżonej, że gdy K. W. po szkoleniu dowiedziała się o tym, że trenerka wskazana została zastąpiona przez K. K. to niezwłocznie podpisała umowę z K. K., co miałyby wskazywać, że nie uczestniczyła w wyłudzeniu dotacji. Bowiem datą zawarcia umowy pomiędzy oskarżonymi na przeprowadzenie szkolenia przez K. K. nie jest wcale data po szkoleniu czy z dnia rozpoczęcia szkolenia (20-21 grudnia 2018r.), tylko znacznie wcześniejsza niż szkolenie

data 10 grudnia 2018r., co czyni i ten argument niezasadnym. Trzeba też dobitnie zaznaczyć, że właśnie ta umowa z 10 grudnia 2018r., której obrona nie chce dostrzec, stanowi dowód zaprzeczający prawdziwości wyjaśnień K. W.. Ponadto K. W. sporządziła dokumenty związane z „organizacją szkolenia” typu umowa, certyfikaty, faktura, ale skoro już z umowy z 10.12.2018r. wynikało, że to K. K. (a nie inna osoba wskazana w wyjaśnieniach oskarżonej czyli K. N.) przeprowadzi szkolenie w dniach 20-21 grudnia 2018r. w firmie, którą współoskarżona K. K. sama faktycznie prowadziła, to zasadny był wniosek, że K. W. pomagała stosownie dokumenty, które były niezbędne do pozyskania dotacji, przygotować celem udokumentowania szkolenia, które nie odbyło się ani na takich zasadach ani z takim udziałem firmy K.W., z czego K. W. – która miała wiedzę i doświadczenie nabyte przy organizacji innych szkoleń-zdawała sobie sprawę znając przepisy dot. pozyskania dotacji, by taką dotację uzyskać.

I nawet jeżeli sąd I instancji niezbyt fortunnie i na wyrost – bez stosownych ku temu dowodów-ocenił negatywnie, w oparciu o materiał dowodowy zgromadzony dla oceny konkretnego „szkolenia”, globalnie kompetencje K. W. do organizacji tego typu innych działań - gdy z dowodów przeprowadzonych przez sąd odwoławczy wynika, że inne szkolenia firmy K.W. miały dobre opinie i brak w aktach dowodów by wystąpiły nieprawidłowości na tle organizacji innych szkoleń- to i tak to słuszne zastrzeżenie co do poglądu zawartego w uzasadnieniu wyroku było niewystarczające do wykazania,

że błędnie ustalono i przypisano K. W. zachowania przyjęte w opisie czynu jej przypisanego.

Przy czym okoliczność posiadania specjalnych kompetencji przez firmę oskarżonej K. W. do przeprowadzania szkoleń czy wcześniejszego przeprowadzania szkoleń uzyskujących wysokie oceny nie może samo w sobie prowadzić do wniosku, że w przypadku szkolenia wskazanego w zaskarżonym wyroku to K. W. nie ułatwiła K. K. uzyskania nienależnej dotacji. Bowiern materiał dowodowy zebrany w niniejszej sprawie w zakresie tego konkretnego szkolenia na taką konkluzję pozwalał. Nie można zaś z samej tylko okoliczności, że K. W. wcześniej dobrze wywiązywała się z obowiązków organizowania szkoleń celem pozyskania dotacji, to zasadnie wywodzić – wbrew treści niewiarygodnych i sprzecznych ze sobą wyjaśnień K. W., zapisów umowy z 10.12. 2018r. czy innych okoliczności ujawnionych w tej sprawie- że musiała tak zrobić i odnośnie tego szkolenia. Byłoby to bowiem wyrazem stosowania niedozwolonej w prawie karnym analogii.

Ponadto w świetle powyższych rozważań, to wykazano, że K. W. nie została oszukana przez K. K., tylko że ułatwiła jej uzyskanie nienależytej dotacji, co wpisuje się w opis czynu z pkt. 5 wyroku oraz wskazuje na prawidłowość przyjętej tam kwalifikacji prawnej czynu.

Wniosek

o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonej

zasadny

częściowo zasadny

	# niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Z przyczyn dla których argumenty przytoczone w apelacji nie mogły posłużyć do wykazania zasadności zarzutów obrazy przepisów postępowania i błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, które miały wpływ na treść wyroku.		
Lp.	Zarzut	
3.	rażącej niewspółmierności kary	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Skarżąca alternatywnie podniosła zarzut rażąco surowej kary, który oparła na argumencie iż K. W. wymierzono o wiele surowszą grzywnę niż wymierzona głównemu sprawcy tj. K. K.. Ponadto zarzuciła sądowi I instancji, iż ustalił wysokość jednej stawki dziennej w oparciu o dochody, które K. W. uzyskiwała 2-3 lata temu, z pominięciem okoliczności, że wskutek wszczęcia niniejszego postępowania (...) zawiesił z oskarżoną współpracę i straciła ona źródło zarobkowania i podjęła inną pracę. Wskazała, że nie uwzględniono, na potrzeby ukształtowania kary, iż oskarżona samotnie wychowuje dziecko oraz takie okoliczności łagodzące jak złożenie szczerych i obszernych		

wyjaśnień, postawa procesowa, uprzednia niekaralność.

Zarzut taki podlegał częściowemu uwzględnieniu. Faktycznie bowiem porównanie kar grzywnien realnie do zapłaty wymierzonych obu oskarżonym, mimo, że głównemu sprawcy tj. K. K. wymierzono 400 stawek dziennych grzywny (ale ustalając wysokość jednej stawki na 10 zł, co daje do zapłaty kwotę 4.000zł), a pomocnikowi tj. K. W. o 100 stawek dziennych mniej (ale ustalając wysokość jednej stawki na 50 zł, co daje do zapłaty kwotę 15.000zł), to wskazuje na nadmierną surowość kary K. W. w zakresie przyjętych stawek dziennych. Tym bardziej, że obie oskarżone pracowały i prowadziły działalności gospodarcze osiągając z nich dochody rzędu 4 tys zł, przy czym K. W. ma na utrzymaniu dziecko, a K. K. jeszcze nie, ale według danych z apelacji K. K. jej dziecko jest „w drodze”. A to optowało, przy konieczności zapewnienia wewnętrznej sprawiedliwości odpłaty karnej za obniżeniem K. W. wysokości jednej stawki dziennej grzywny. Nie można było jednak obniżyć jej do takiej samej stawki jak wobec K. K., nawet wobec zawieszenia współpracy z oskarżoną przez (...), skoro z aktualnej umowy o współpracy zawartej 01.01.2022r. wynika, że K. W. w oparciu o taką umowę osiąga wynagrodzenie ryczałtowe w wysokości 5.800zł netto miesięcznie, które może być jeszcze podwyższone. Stąd zaszły podstawy do obniżenia wymierzonej K. W. w pkt. 5 wyroku grzywny 300 stawek dziennych w zakresie ustalenia wysokości jednej stawki dziennej z 50 zł na 30 zł.

<p>Natomiast z uwagi na zaprezentowaną wyżej ocenę wyjaśnień oskarżonej nie można było się zgodzić z argumentem z apelacji, by dla obniżenia kary grzywny, to należało uwzględnić złożenie przez K. W. „szczerych i obszernych wyjaśnień”, skoro nie zasły podstawy by relacje K. W. ocenić jako szczerze i wiarygodne. Natomiast uprzednia niekaralność czy tryb życia oskarżonej zostały już właściwie uwzględnione przez sąd I instancji, który nie dostrzegając znacznej demoralizacji K. W. zdecydował się zastosować przy wyborze kary, dobrodziejstwo z art. 37a kk i zamiast kary pozbawienia wolności z sankcji art. 297§1kk, orzekł karę wolnościową grzywny.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonej</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Pomimo stwierdzenia częściowej zasadności zarzutu rażąco surowej kary, to fragmentaryczne uwzględnienie takiego zarzutu mogło tylko posłużyć do zmiany wyroku i wzruszenia kary wymierzonej oskarżonej K. W., ale nie mogło doprowadzić do uwzględnienia wniosku z apelacji o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonej.</p>		

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	
Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
zaskarżony wyrok w zakresie dot. K. W., za wyjątkiem kary z pkt. 5 wyroku	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
Z przyczyn dla których nie uwzględniono zarzutów obrazy przepisów postępowania i błędów w ustaleniach faktycznych oraz argumentów przytoczonych na ich poparcie.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
wyrok w pkt.5 co do oskarżonej K. W. w zakresie wysokości kary grzywny	
Zwiąże o powodach zmiany	
Z przyczyn dla których częściowo uwzględniono zarzut rażącej niewspółmierności kary dot. K. W..	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
---	--

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia		
1.1.		# art. 439 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylecia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

Pkt. III

W sprawie wniesiono dwie apelacje tj. obrońcy oskarżonej K. W. i oskarżonej K. K., które nie zasługiwały w przeważającej części na uwzględnienie, stąd zachodziły podstawy z art. 636§1kpk do obciążenia oskarżonych po 1/2 kosztami za postępowanie odwoławcze, w tym opłatami ; wobec K. W. w wysokości 900zł za obie instancje w zw. ze zmianą wysokości kary grzywny przez sąd odwoławczy (art. 3 ust. 1, art. 8 i art. 10 ustawy z 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych).

7. **PODPIS**